

Η μοναδικότητα της εορτής της Μεταμορφώσεως.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Μεγάλες γιορτές.

Εορτάζουμε τη μεγάλη δεσποτική εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Όπως γνωρίζουμε, όχι μόνο υπάρχουν ή και κτίζονται ναοί αφιερωμένοι στη Μεταμόρφωση, αλλά και μοναστήρια επίσης αφιερώνονται στη Μεταμόρφωση του Κυρίου, γιατί βαθύτερα η κάθε ανθρώπινη ψυχή αυτό επιθυμεί, να μεταμορφωθεί. Το έργο του Θεού αυτό είναι: Τρέχει να βρει τον αμαρτωλό άνθρωπο, για να τον μεταμορφώσει· δηλαδή να κάνει τον άνθρωπο ό,τι είναι και ο ίδιος ο Θεός. Δεν υπάρχει άλλο ανώτερο και υψηλότερο από το να γίνει κανείς όπως είναι ο Χριστός. Αυτό δεν είναι απλώς μια επιδίωξη. Ο σκοπός για τον οποίο έγινε ο άνθρωπος, είναι να θεωθεί· αυτή είναι η μεταμόρφωση του ανθρώπου.

Γι' αυτό ήρθαμε από την ανυπαρξία στην ύπαρξη, γι' αυτό υπάρχουμε, γι' αυτό έκανε και κάνει ο Θεός ό,τι κάνει, γι' αυτό υπάρχει η Εκκλησία, και αυτήν την ώρα που είμαστε εδώ, είμαστε ακριβώς γι' αυτόν τον σκοπό. Οποσδήποτε σφάλλει κανείς, πέφτει σε πλάνη, όταν αναζητεί οτιδήποτε άλλο. Αυτός είναι ο τελικός σκοπός του κάθε ανθρώπου, δηλαδή αυτός είναι ο τελικός σκοπός που ο Θεός έκανε τον άνθρωπο. Και βαθύτερα η ψυχή του κάθε ανθρώπου, η κάθε ανθρώπινη ψυχή αυτό ποθεί, αυτό ζητεί, και όλα τ' άλλα πρέπει να υπηρετούν αυτόν τον σκοπό, να ενωθεί κανείς με

τον Θεό, να περάσει μέσα του ο Θεός, να τον διαποτίσει, να τον λαμπρύνει, να τον μεταμορφώσει, να τον θεώσει.

Ο Κύριος έκανε αυτήν την χάρι στους μαθητάς, να τους δείξει πώς είναι ο ίδιος, και πώς θα γίνουν και αυτοί. Η χάρις αυτή είναι για όλους μας. Τα έδειξε ο Κύριος στους μαθητάς πριν από τον θάνατο, διότι όταν θα φύγουμε απ' αυτόν τον κόσμο, όλοι θα τα δούμε αυτά, αν μας αξιώσει ο Θεός, αλλά πριν το τέλος αυτού του κόσμου, δεν βλέπουμε. Ακόμη και τον αναστάντα Κύριο που είδαν οι Απόστολοι, τον είδαν όπως τον ήξεραν, και όχι διαφορετικότερο. Ο Κύριος βέβαια κρυβόταν και δεν άφηνε να τον αναγνωρίσουν, γι' αυτό τον έβλεπαν σαν κηπουρό (Ιω. 20:15), τον έβλεπαν σαν ψαρά (Ιω. 21:4-7), τον έβλεπαν σαν συνοδοιπόρο στον δρόμο (Λουκ. 24:16)· όμως τίποτε περισσότερο. Μετά φανεωνόταν ότι είναι ο Κύριος, όπως τον γνώριζαν.

Όμως στο όρος Θαβώρ ο Κύριος παρουσιάσθηκε στους μαθητάς εν τη δόξη του, όπως θα τον βλέπουν όλοι οι σεσωσμένοι αιωνίως. Ο Χριστός που είναι Θεός και άνθρωπος, παρουσιάσθηκε στους μαθητάς, όπως ακριβώς θα είναι ο κάθε άνθρωπος που δέχεται την Χάρι του Θεού, που κοινώνει με τον Θεό, που θεώνεται. Θέλησε λοιπόν ο Κύριος να κάνει αυτήν την χάρι στους μαθητάς, να τους δείξει πώς είναι ο ίδιος και πώς θα γίνουν και εκείνοι. Διότι οι μαθηταί άκουγαν τη διδασκαλία του Χριστού, έβλεπαν να θαυματοουργεί, οπωσδήποτε έβλεπαν ότι δεν είναι όπως οι άλλοι άνθρωποι, ενέπνεε σ' αυτούς σεβασμό, αλλά ωστόσο όμως ήταν ένας άνθρωπος.

Ποτέ ο Χριστός δεν άφησε να αποκαλυφθεί, να φανερωθεί η δόξα του· μόνο εκεί στο όρος Θαβώρ, αυτήν την λίγη ώρα, άφησε να φανεί στους μαθητάς του. Καθώς όμως ο Χριστός τους έκανε να μπορούν να δουν τη δόξα του, έδειξε τι θα γίνει και ο κάθε άνθρωπος που ενώνεται με τον Χριστό, πόσο θα είναι δοξασμένος ο άνθρωπος, και όπως λέει αλλού, «τότε οι δίκαιοι εκλάμψουσιν ως ο ήλιος» (Ματθ. 13:43). Βέβαια χρησιμοποιεί εικόνες που γνωρίζουμε, γιατί δεν ξέρουμε τίποτε λαμπρότερο από τον ήλιο. Όπως λέει για τον Χριστό ότι «τα ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως» (Λουκ. 17:2), όπως το φως του ηλίου, έτσι και οι δίκαιοι θα λάμψουν ως ο ήλιος. Αυτό το φανέρωσε ο Κύριος εκεί στο όρος Θαβώρ.

Απ' αυτής της απόψεως, το γεγονός αυτό και επομένως και η εορτή αυτή είναι μοναδική. Από μια πλευρά, νομίζω, δεν είναι δύσκολο να πούμε ότι αυτό το γεγονός, αυτή η όλη παρουσία του Κυρίου, η Μεταμόρφωσή του ενώπιον των μαθητών, είναι πέρα απ' αυτόν τον κόσμο. Και αυτή ήταν η μοναδική φορά που τον είδαν έτσι οι μαθηταί, άλλη φορά δεν τον είδαν. Ακόμη και αναστημένο, όπως είπαμε, τον έβλεπαν όπως τον ήξεραν. Βέβαια οπωσδήποτε ήταν κάτι άλλο, αλλά και εκεί ο Κύριος δεν άφηνε να φανεί η δόξα του.

Είναι λοιπόν μεγάλη η σημερινή γιορτή και πολύ μεγάλο αυτό το γεγονός, και μακάριος, θα έλεγα, είναι ο χριστιανός εκείνος, ο οποίος, πώς να πούμε, θα συνεπαρθεί από την εορτή αυτή, από το γεγονός αυτό του Χριστού, και θα αγαπήσει, θα ποθήσει αυτήν τη μεταμόρφωση. Μακάριος εκείνος, ο οποίος αυτό καθεαυτό το γεγονός του Χριστού, αυτό το παράδοξο και μοναδικό γεγονός του Χριστού, που ενεφανίσθη ενώπιον των μαθητών εν όλη τη δόξη αυτού, θα το επιθυμήσει, θα το προσέξει και θα στραφεί προς αυτό.

Είναι μακάριος εκείνος, ο οποίος θα προσέξει το γεγονός αυτό της Μεταμορφώσεως, θα στρέψει την ψυχή του προς αυτό το γεγονός, προς τον μεταμορφωθέντα Κύριο, προς το ότι ο Κύριος, ως Θεός, φανέρωσε αυτήν την πραγματικότητα στους Αποστόλους. Να στραφεί κανείς προς αυτό το γεγονός, να το ποθήσει και να μη λυπηθεί να στερηθεί ό,τι και αν χρειάζεται, για να γίνει κοινωνός αυτής της πραγματικότητας, δηλαδή να γίνει κοινωνός του Χριστού, που θεώνει τον άνθρωπο.

Αν δεν έρθει μέσα σου ο Χριστός να σε μεταμορφώσει, είσαι παλιός άνθρωπος· τελείωσε. Δεν γίνεται αλλιώς. Ή είναι μέσα σου ο Χριστός, οπότε είσαι καινούργιος άνθρωπος, ή δεν είναι ο Χριστός μέσα σου και είσαι παλιός άνθρωπος, όσο και αν άλλη εικόνα παρουσιάζεις.

Ο Θεός αυτό θέλει να δει, ότι τον αγαπούμε, τον ποθούμε, τον θέλουμε, ότι ταπεινοφρονούμε, μετανοούμε και κλαίμε, ότι τον παρακαλούμε και με όλους τους τρόπους δείχνουμε ότι αυτόν θέλουμε. Γι' αυτό έκανε τα πάντα, γι' αυτό μας δημιούργησε, γι' αυτό έγινε άνθρωπος, και υπάρχει η Εκκλησία, γι' αυτό υπάρχει ο κόσμος και εξακολουθούμε να υπάρχουμε, για να μας μεταμορφώσει, για να μας θεώσει.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, «Συνάξεις
Δεκαπενταυγούστου», τόμος Α', Πανόραμα Θεσσαλονίκης 1998, σελ. 35
(αποσπάσματα).**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>